

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

همانا آنانکه کافر شدند یکسان است بر آنها چه بیمشان دهی یا بیمشان ندهی، ایمان نمی‌آورند

﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ

(۶) خدا بر دلها و شنواییشان مُهر نهاده و بر چشمانشان پرده‌ای است

وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ

و برایشان عذابی بزرگ است (۷) و از مردم کسانی می‌گویند: ما به خدا

وَبِالْيَوْمِ الْأَخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالدِّينَ

و روز و ایسین ایمان آورده‌ایم. ولی آنان مؤمن نیستند (۸) خدا و مؤمنان را

ءَأَمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي

فربین می‌دهند، در حالیکه چیز خودشان را فربین نمی‌دهند، و نمی‌فهمند (۹) در

قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا

دل‌هایشان بیماری است، پس خدا ایشان را بیماری افزود، و آنان را به سزای اینکه دروغ می‌گفتند عذابی

يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ

دردناک است (۱۰) و چون به ایشان گفته شود: در زمین فساد نکنید، گویند: جز این نیست که ما

مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ إِلَّا إِنَّمَا هُمْ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ

اصلاح‌گرانیم (۱۱) آگاه باش که همین‌ها تبهکارانند ولی نمی‌فهمند

﴿١٢﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَأَمَنُوا كَمَا ءَأَمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ

(۱۲) و چون به آنها گفته شود: شما نیز مانند مردم ایمان بیاورید، گویند: آیا

كَمَا ءَأَمَنَ السُّفَهَاءُ إِلَّا إِنَّمَا هُمْ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

چون بی‌خردان ایمان آوریم؟ بدانکه آنان خود کم‌خردانند اما نمی‌دانند (۱۳)

وَإِذَا قَالُوا الَّذِينَ ءَأَمَنُوا قَالُوا ءَأَمِنُوا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيْطَانِهِمْ

و چون با مؤمنان روبه‌رو شوند گویند: ایمان آورده‌ایم، و چون با شیاطین خود تنها شوند،

قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزَءُونَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ

گویند: البته ما با شما ایم، ما فقط [آنها را] استهزا می‌کنیم (۱۴) خدا آنها را استهزا

بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا

می‌کند و فرصتشان می‌دهد تا در طغیانشان سرگردان بمانند (۱۵) همین کسانی‌اند که گمراهی را

الصَّلَاةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبَحَتْ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

به بهای هدایت خریدند پس تجارتشان سودی نکرد و هدایت‌پذیر نبودند (۱۶)

﴿۲۵۲﴾ نِلِكَ الرُّسُلُ فَضَلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ

آن رسولان برخند که بعضی را بر بعضی برتری بخشیدیم، از آنان کسی است که خدا بی واسطه با او سخن گفت، و بعضی از آنان را درجانی بالا برد، و عیسی بن مریم

دَرَجَاتٍ ۚ وَءِٰٓيْنَا عِيسَىٰ ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ ۚ وَاَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَاءَ

را معجزات روشن دادیم، و او را به وسیله‌ی «روح القدس» توانایی بخشیدیم، و اگر خدا می خواست ملتهایی که بعد از آنان در طول قرون و اعصار وجود

اللَّهُ مَا اقْتُلَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَ نَوْمَ الْبَيِّنَاتِ ۚ وَلَكِنْ اٰخْتَلَفُوْا

داشتند پس از آن که معجزات و دلایل روشن برایشان آمد با هم نمی جنگیدند، ولی درباره‌ی ایمان و کفر یا هم اختلاف کردند، پس برخی از آنان با تکیه بر آن

فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ ۗ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتُلُوْا وَلٰكِنَّ اللّٰهَ

دلایل روشن مؤمن شدند و برخی راه کفر رفتند، و این اختلاف سبب جنگ شد، مسلماً اگر خدا می خواست نمی جنگیدند، ولی خدا بر آن نیست که انجام دادن

يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿۲۵۳﴾ يَاۤ اَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوا اِنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقَكُم مِّنْ

یا ترک کردن کاری را به اجبار بر بندگانش تحمیل کند؛ ولی آنچه را می خواهد با حفظ آزادی انسان از روی حکمت و مصلحت انجام می دهد. (۲۵۳) ای مؤمنان! از آنچه

قَبْلَ اَنْ يَّاتِيْ بِيَوْمٍ لَاۡ يَبِيْعُ فِيْهِ وَّلَا خَلَّةٌ ۚ وَلَا شَفَاعَةٌ ۗ وَالْكَافِرُوْنَ هُمُ الظَّالِمُوْنَ ﴿۲۵۴﴾

روزی شما نموده‌ایم اتفاق کنید پیش از آن که روزی بیاید که در آن نه دادوستدی است، و نه دوستی و نه شفاعتی، و تنها کافران به نعمت‌های خداوند ستمکارند (۲۵۴)

اللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ۗ لَا تَاْخُذُهٗ سِنَةٌ ۙ وَلَا نَوْمٌ ۗ لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ

خداوند یکتا که جز او هیچ معبودی نیست زنده‌ی جاوید و قائم به ذات است، هیچ گاه خواب سبک و سنگین او را فراموشی گیرد، آنچه در آسمان‌ها و زمین است در

وَمَا فِى الْاَرْضِ ۗ مَنْ ذَا الَّذِى يَشْفَعُ عِنْدَهٗٓ اِلَّا بِاِذْنِهٖ ۗ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ يَدَيْهِمْ

سیطره‌ی مالکیت و فرمانروایی اوست، آن کیست که جز به خواست او در پیشگاهش شفاعت کند؟ خداوند آنچه پیش روی مردم می باشد که مجموع حوادث

ۙ وَيَدْبَهُمْ ۗ وَمَا خَلْفَهُمْ ۗ وَلَا يُحِيطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهٖ اِلَّا بِمَا شَاءَ ۗ وَسِعَ

و جریانات آینده است، و آنچه پشت سر آنان است که مجموع اتفاقات گذشته است می داند، و آنان به چیزی از علم او جز آنچه دانستش را برای آنان بخواهد

كُرْسِيِّهٖ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَلَا يَـُٔودُهٗ ۗ حِفْظُهُمَا ۗ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ ﴿۲۵۵﴾

احاطه پیدا نمی کند، تخت حکومت و قدرتش آسمان‌ها و زمین را فراگرفته، و نگهداری آن‌ها بر او دشوار و خستگی آور نیست؛ او بلندمرتبه و بزرگ است (۲۵۵)

لَا اِكْرَاهٍ فِى الدِّيْنِ ۗ فَدَتَبَّهِنَّ الرُّسُلُ مِنَ الْغَيِّ ۗ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوْتِ وَ يُوْمِنُ

در دین هیچ اجباری نیست، یعنی هر کسی باید با آزادی و اختیار با به کارگیری عقل و با تکیه بر مطالعه و تحقیق دین را انتخاب کند؛ زیرا راه هدایت از ضلالت به وسیله‌ی وحی و پیامبر و امام معصوم

بِاللّٰهِ فَقَدْ اَسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى ۗ لَا اِنْفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿۲۵۶﴾

روشن و مشخص شده است، پس هر که به طاغوت و فریاد کفریوز دین بپیوندد، دین را محکم‌ترین دستگیره، که گسستی برای آن نیست جنگ زده است، و خداوند شنوای داناست (۲۵۶)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

بی‌تردید کسانی که کفر ورزیدند (و بر کفر خود اصرار دارند) بر آنها یکسان است چه ببشان دهی چه ببشان ندهی، ایمان نخواهند آورد.

خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ

(۶) خداوند بر دل‌ها و بر گوش‌های آنان مهر (شقاوت) نهاده، و بر دیدگانشان پرده‌ای (از غفلت) است و عذابی

عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا

بزرگ خواهند داشت. (۷) و برخی از مردم گویند: به خدا و به روز واپسین ایمان آوردیم در حالی

هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يُخَدِّعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ

که مؤمن نیستند. (۸) می‌خواهند خدا و کسانی را که ایمان آورده‌اند فریب دهند، با آن که جز خودشان را فریب

وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ

نمی‌دهند و نمی‌فهمند. (۹) در دل‌های آنها بیماری‌ای (از کفر و شک و نفاق) است، خدا هم بر بیماریشان بیفزود و آنها را در

الِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا

مقابل آن که دروغ می‌گفتند عذابی دردناک است. (۱۰) و چون به آنها گفته شود: در روی زمین فساد نکنید، گویند: جز این

إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ إِلَّا أَنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

نیست که ما اصلاح‌گریم. (۱۱) آگاه باش که آنها فسادگرند و لکن نمی‌فهمند. (۱۲)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ ءَلَا

و چون به آنها گفته شود: ایمان آورید چنان که مردم ایمان آورده‌اند، (در دل خود) گویند: آیا ما هم مانند سفیهان

إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذِ الْقَوَالِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا

ایمان آوریم؟! آگاه باشند که آنها خود سفیه‌اند ولی نمی‌دانند. (۱۳) و چون با کسانی که ایمان آورده‌اند دیدار کنند گویند:

ءَامِنًا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيْطَانِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزُونَ ﴿١٤﴾

ما ایمان آوردیم، و هنگامی که با شیطان‌های خود خلوت کنند گویند: بی‌تردید ما با شمایم، جز این نیست که ما (آنها را) مسخره می‌کنیم. (۱۴)

اللَّهُ يُسْتَهْزَأُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ

خدا هم آنها را (در قیامت) مسخره خواهد کرد و (اکتون) در طغیانشان که متحیرانه در آن به سر می‌برند مهلت می‌دهد و تقویت می‌کند. (۱۵) آنها کسانی

اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

هستند که گمراهی را به هدایت خریدند، پس نه تجارتشان سود داد و نه ره یافته بودند. (۱۶)